

Івано-Франківськ
2022

УДК 821.111(73)-1
Б90

Charles Bukowski
The Last Night of the Earth Poems

Copyright © 2022 by Linda Lee Bukowski

Українське видання © Видавництво «П'яний корабель», 2022
Переклад © Мірек Боднар, 2022
Художнє оформлення © Христина Пищ, 2022

ISBN 978-966-97561-8-3

Чарльз Буковскі

Вірші останньої ночі на Землі

Джейн

Лінді Кінг, зі всіх поважних причин

Стівові Річмонду

Карлові Вайсснеру

Лінді Лі Беглі, найкращій

Джонові Фанте

Дарреллові Вієнні

Джеффові Копленду

Нілі Черковські

докторові Еллісу

Марині Луїзі Буковські

Нікгілові Генрі Буковські Сагу

Лист до Джека Стівенсона

...Більшість з них починає однаково. Поети, маю на увазі. Вони починають доволі непогано. Вони ізольовані й накидаються на слова, бо перелякані майже до втрати розуму, вони, бачте, невинні. Спершу від них іде якийсь порив. У них починає виходити. Вони влаштовують дедалі більше читань, зустрічаються з такими самими, як вони. Вони спілкуються одні з одними. Їм починає здаватися, що в них є мізки. Вони роблять заяви про уряд, душу, гомосексуальність, органічне садівництво... і так далі... Вони знаються на всьому, окрім сантехніки, а варто було б, бо вони заповнюють її своїм гівном. Насправді те, як вони розвиваються, дуже бентежить. Подорожі до Індії, дихальні вправи — вони розробляють собі легені, щоб можна було ще більше розводитись про це. Невдовзі вони вже *вчителі*, стоять перед іншими людьми й розповідають їм, як *треба робити*. Не просто як *писати*, а як *робити все*. Їх засмоктує в кожную можливу пастку. Ці колись доволі-таки оригінальні душі зазвичай стають тієї самою штукою або штуками, проти яких вони боролися з самого початку. І бачив би ти, як вони читають: вони просто ОБОЖНЮЮТЬ це діло, публіку, студенточок, хлопчиків, все це збіговисько ідіотів, що відвідує поетичні читання, — морожені соплі людей з желейними сраками й китайською локшиною замість мізків (розм'якло). Як же вони люблять читати, ці поети. Як вони люблять, коли їхні голоси ширяють. «А тепер, — кажуть вони, — я прочитаю вам ще три вірші!» Типу, в сенсі, якого хуя, кого це цікавить? І, звичайно ж, ці три вірші довгі. Я не узагальнюю: один з них абсолютно схожий в цьому на другого. Є дрібні відмінності: хтось чорний, хтось гомосексуал. Деякі чорні й гомосексуали. Але всі вони нудні. А я нацист. Ще б пак. Відкличте мене.

В моєму уявленні письменник — це той, хто пише. Той, хто сидить за друкарською машинкою і записує слова. В цьому, як на мене, й полягає суть. Не вчити інших як, не сидіти на семінарах, не читати божевільному натовпові. Чому вони такі екстраверти? Якби я хотів стати актором, я б спробував себе перед голлівудськими камерами. З половини сотні письменників, яких я так чи інакше зустрічав, лиш двоє здалися мені хоч трохи людьми. З одним я зустрічався три-чотири рази — він сліпий, обидві ноги ампутовано, 72 роки, далі пише, ну, надиктовує своїй прекрасній дружині, поки лежить на смертному ложі. Другий — крейзаний і безпосередній, друкує свої штуки в Маннгаймі, Німеччина.

А так, то письменник — це остання людина, з якою мені захочеться випити чи послухати її. Я більше характеру й життя бачив у старих газетярів, у прибиральників, в того пацана, що стоїть у віконечку цілодобового кіоску з тако. Маю таке враження, що писання притягує найгірших, не найкращих, здається, що друкарські машинки всього світу лише нескінченно друкують пульпу неповноцінних душ, яку примітивні критики називають літературою, поезією, прозою. Це марна справа, якщо лиш не брати до уваги, можливо, однієї-єдиної яскравой іскри, яка час від часу спалахує хтозна-як.

Почавши другу пляшку вина й оглядаючись на цього листа, я хочу зазначити: якщо це коли-небудь прочитають, то скажуть, що Буковські згадав чорних

і гомосексуалів так, ніби відчуває до них огиду. Тож я хочу згадати жінок, мексиканців, лесбійок, євреїв.

Я хочу заявити, що огиду в мене викликає Людство, а особливо — літератори. Сьогодні не тільки епоха Водневого Страшного Суду, це ще й епоха Страху, Величезного Страху.

Білі мені теж не подобаються. Я сам білий.

Що мені подобається? Мені подобається починати цю другу пляшку вина. Треба очистити день. Нині я програв десять доларів на іподромі. От хуйня. Як дпрочити на стосик гарячих соковитих оладок.

Я завжди захоплювався китайцями. Підозрюю, через те, що більшість з них дуже далеко.

*Чарльз Буковскі,
березень 1982*

Воно ловить мое сердце голими руками

зачайсь
зачайсь і чекай, як
тварина

трагедія листя

я прокинувся від сухості, і папороть була мертва,
рослини у вазонах жовті, як кукурудза;
моя жінка пішла,
і порожні пляшки, ніби знекровлені трупи,
оточували мене своєю непотрібністю;
попри це, сонце лишалося приязне,
а записка моєї домовласниці хрускотіла серед приємної і
невибагливої жовтизни; цієї миті згодився б
добрий комедіант, в античному стилі, блазень
з жартами про абсурдність болю; біль — це абсурд,
бо він існує, більше нічого;
я обережно поголився старою бритвою,
чоловік, що колись був молодий і
прозваний генієм; але ж
це трагедія листя,
мертвої папороті, мертвих вазонів;
і я ввійшов до темного коридору,
де стояла домовласниця,
що остаточно мене зненавиділа й проклинала,
посилаючи під три чорти,
розмахуючи своїми жирними, спітнілими руками
і кричачи,
кричачи про орендну плату,
бо світ зрадив нас
обох.

для шлюхи, яка забрала мої вірші

дехто каже, що не варто обтяжувати вірші своїми душевними переживаннями,
що треба лишатися відстороненим, і якийсь сенс у цьому є,
але господи;
дванадцять віршів пропало, а я ж не тримаю копірок, крім цього,
ти
забрала мої малюнки, найкращі з них; це нестерпно:
ти хочеш знищити мене, як і всі інші?
чому ти не взяла моїх грошей? вони так роблять зазвичай,
витягують їх зі штанів сплячих п'яниць, які від'їхали в кутку.
наступного разу візьми мою ліву руку або п'ятдесятку,
але не чіпай віршів:
я не Шекспір,
але якогось дня їх просто
не буде більше, ні відсторонених, ані якихось інших;
завжди будуть гроші, і шлюхи, й алкаші,
аж до останньої бомби,
але як казав Бог,
закинувши ногу на ногу,
я бачу, що створив безліч поетів,
але не так вже й багато
поезії.

ситуація у світі, побачена з вікна третього поверху

я дивлюся на дівчину, одягнену в
світло-зелений светр, блакитні шорти й довгі чорні панчохи;
на шиї висить якесь намисто,
але груди в неї маленькі, бідолашна,
вона розглядає свої нігті,
тимчасом як її брудний білий песик обнюхує траву,
нервово намотуючи колути;
ще там кружляє напівживий
голуб з мозком завбільшки з кліща,
а я нагорі, у трусах,
з триденною щетиною, наливаю пиво й чекаю,
коли розпочнеться щось літературне або симфонічне;
однак вони кружляють і кружляють, дівчина в католицькій шкільній
формі штовхає коляску з висхлим старим —
це буде його остання зима;
десь там є Альпи, а кораблі
в цю мить перетинають море;
є купи і купи водневих та атомних бомб,
яких вистачить, щоб підірвати п'ятдесят світів і Марс на додачу,
але вони й далі кружляють,
дівчина вертить сідницями,
і ось розкинулись Голлівудські пагорби, стоять тут,
повні п'яних і божевільних, і безліч
людей цілується в автомобілях,
але все це не має жодного значення: *che sera, sera*:
її брудний білий песик просто не може посрати,
і, кинувши востаннє погляд на свої нігті,
вона, активно крутячи сідницями,
іде до свого подвір'я внизу
зі своїм песиком, що страждає запором (зовсім тим не переймаючись),
лишивши мене спостерігати за найнесимфонічнішим голубом.
що ж, судячи зі всього, можна розслабитись:
бомби не впадуть ніколи.

життя бородіна

коли наступного разу слухатимеш Бородіна,
пам'ятай, що він був звичайним хіміком,
а музику писав, щоб розслабитись;
його будинок був переповнений людьми:
студентами, художниками, пияками, волоцюгами —
він так і не навчився казати: ні.

коли наступного разу слухатимеш Бородіна,
пам'ятай, що його дружина брала його ноти,
щоб застелити ними котячий лоток
чи обгорнути банки з квасним молоком;
вона хворіла на астму та безсоння
і годувала його яйцями, звареними некруто,
а коли він хотів чимось перев'язати голову,
щоб не чути шуму в будинку,
вона дозволяла йому взяти тільки простирadlo;
до того ж у його ліжку переважно
хтось був
(вони спали нарізно, якщо взагалі
спали),

й оскільки всі крісла
завичай були зайняті,
він часто спав на сходах,
загорнувшись у стару шаль;
вона казала, коли йому треба підстригти нігті,
забороняла співати й насвистувати
чи класти забагато лимона в чай,
чи давити його ложкою;

Симфонія № 2 сі мінор

Князь Ігор

У степах Середньої Азії

він міг заснути тільки зі шматком
темної тканини поверх очей;
1887 року він був присутній на танцях
у Медичній академії,
одягнений в потішний національний костюм;
нарешті він здавався винятково веселим,
і коли він упав на підлогу,
вони подумали, що він блазнює.
коли наступного разу слухатимеш Бородіна,
пам'ятай...